

KOKLERINE DONUS

Kısa bir süre önce birkaç arkadaşın internette baslattığı bir hareket, Mayıs ayının ilk hafta sonunda 140ın üzerinde eski mezunun katılımı ile, unutulmuş bir cennetin yeniden yasama çağrıldığı bir yardım kampanyasına dönüşerek çığ gibi büyüyor.

Yücel Erken – Bütün Dünya

Yazın sicagından kaçmak için her yıl gidilen yayladan Mersin'e dönüldüğünde o yıl, evimizde yoğun bir hazırlık başlamıştı. Sümerbank'tan pazenler, gömleklilik kumaslar satın alınmış, benim için soğuğa dayanıklı uzun alt ve üst iç çamasırlar ve gömlekler dikiliyordu. Her çamaşırımın ve gömleğimin bir köşesine, okul numaram işleniyordu. Öğrencilerin, okul çamasirhanesinde yikanacak çamasırlarının bir çeşit kimliğiydi bu numaralar.

Babam, tabanları kabara denilen bir çeşit çivili potin ayakkabılarımı kendi ayakkabıcısında yaptırırken, annem ise evde yapılması gereken tüm dikis işlerini ve çarşıda yapılması gereken alisverisi yapıyor, büyük bir heyecan içinde ikisi birlikte, „okul çeyizimi“ hazırlıyorlardı.

Giysilerimin anne teni koktuğu henüz o onbir yaşımın ürkekliği içinde kendimi bir anda, tahta bavulum ve yatak dengimin başında, ağabeyimin elini tuttuğum Kayseri tren istasyonunda buldum.

Mezrop Ağa'nın (Talas'in yerlisi okul soförünün) kullandığı arkası tenteli kamyonet, istasyonda yalnızca benim değil, Adana motorlu treniyle Çukurova'dan gelen öteki öğrencilerin de tahta bavullarını ve yatak denklelerini aldı, okula götürdü.

Biz ise, Kayseri’de Keçikapi’den hareket eden burunsuz bir otobüsle Talas’ın asagi bölümüne kadar gelip, köyün içerisinde yukari doğru yürümeye başladık. Üzüm bağlarının kenarından geçtik, karayolunu aşık, karsidaki yüksek bahçe duvarlari arasından dolandık, tam 174 basamaklı dik bir merdiveni tırmandık ve... Çıktığımız yerin neresi olduğunu anlayamadık ama, adının Kayabasi olduğunu öğrendik.

Denklerimiz açıldı, yataklarımız serildi, esyalar dolaplara yerlestirildi, sonra da ağabeyim, merdivenlerden asagiya indi, gözlerimin önünde adım adım önce, 174 basamak uzaklaştı, sonra gözden kayboldu, gitti. Getirildiğim bu yatılı okuldaki yalnızlığımın, işte ilk kez o an ayırdına vardım.

Daha sonraki günlerde ise, benim gibi agzi ve üstü basi anne sütü kokan birkaç sınıf arkadasimla Kayabaşı’na gider, birbirimizin ellerini sımsıkıca tutarak tümümüz, okula geldiğimiz o ilk gün orada ilk kez karşımıza çıkan yalnızlığımıza bir çeşit meydan okurduk.

Kayabaşı’ndan baktığımızda aşağıda, ayak parmaklarımızın ucunda uzanan Talas’ı, ondan ileride bulanık görüntüsü içindeki Kayseri’yi bir süre seyreder, sonra da Kayseri’nin de ötelindeki güneşin batmaya başlamasıyla gözlerimizde biriken yaşlarımızı bırakır, evde öğretildiği biçimde, sessiz sessiz ağlardık. Güneş, yapacağını yapıp batınca biz de ona sırtımızı döner, yüzümüzdeki, gözümüzdeki yaşları elimizin tersiyle silip, burnumuzu birkaç kez üstüste çekerek, okul binasına yürürdük.

Talas Amerikan Ortaokulu’nun yüzyılı aşkın eğitim ve öğretim görevine 1967 yılında son verildi.

Okulun, 174 basamaklı dik merdivenin zirvesindeki Kayabaşı’nı sırdaş olarak paylaşan öğrenciler, orada oluşan „ağabey- kardeş“ bütünlüklerini şimdi hergün, „Talas“ sözcüğü altında buluşarak sürdürüyorlar.

Dünyanın çeşitli yörelerindeki „Talaslı öğrenciler“ bu buluşmalarını, internette oluşturdukları sitelerinde gerçekleştiriyorlar.

Okuldan 1935 yılında mezun olmuş bir ağabey, „Talas“ sitesine gönderdiği „merhaba“nın bir anda, dünyanın dört yöresinden duyulan yüzlerce „merhaba“yla yankılandığını görüyor ve... Yüzlerini görmediği, seslerini duymadığı yüzlerce kardeşiyle buluşuyor o anda.

İşte bu „ağabey-kardeş“ler, Mayıs’ın ilk haftasında „eski okul“larında bir araya gelecekler.

Yaşamlarının, çocuklukla delikanlılık arasındaki dört yıllık alacakaranlık dönemini değişik takvimlerde, fakat aynı yerde ve aynı iklimde yaşayan yüzlerce „Talaslı ağabey-kardeş“, şimdilik Erciyes Üniversitesi tarafından kullanılan eski okul binalarında, yaşamlarının o unutmadıklarını dönemlerini bir kez daha yaşayacaklar.

Bu buluşmaya ben, İsviçre’den katılacağım. Prof. Dr. Yürük İyriboz, Amerika’nın Louisiana eyaletinden, İlyas abi Kanada’dan, 94 yaşındaki Türkçe

öğretmenimiz Gıyasettin Tokyay Ankara'dan, oğulları Prof. Dr. Mustafa Tokyay Ankara, Prof. Dr. Rıfat Tokyay İstanbul'dan katılacaklar. Bütün Dünya'nın bu sayısında, kucağını açarcasına içtenlikle bize iki sayfasını açan Mete abimiz eğer, gelecek sayıda da dört, beş sayfalık bir kucak daha açarsa, o zaman bu buluşmamızda koca koca adamların, üç gün, dört gün süreyle çocukluklarına nasıl dönebildiklerini ve o günlerini şimdi yeniden nasıl yaşadıklarını da anlatabilirim size.